

АЛЕКО КОНСТАНТИНОВ ИЗ „ДО ЧИКАГО И НАЗАД“ (НИАГАРА)

Ниагара! Дай боже всекиму да изпита такива блажени чувствования, каквито аз изпитах, като приближавахме Ниагарския водопад, а още повече - когато блесна с всичкото си величие пред очите ми това чудо на природата! Един час преди да стигнем Suspension Bridge - станцията до водопадите, кондукторът ни предложи купони за фиакри, с които в продължение на четири часа ще се разхождаме, за да изгледаме водопадите от всичките главни пунктове. За това удоволствие му заплатихме 6 долара. Щом стигнахме на станцията, предадохме на съхранение ръчните си багажи, качихме се в едно широко купе и потеглихме...

Не съм любил и не зная какво сега човек, като му предстои след дълго отсъствие да се срещне с предмета на своята любов, какво чувствава той при първото произношение на взаимност; не съм се женил и не зная какво сега момъкът, като отива под венчилото или като пристъпва прага на новия живот... Но зная, че когато нашият фаятон потегли към водопадите, мене ме обхвана до такава степен нервно вълнение и нетърпелива жажда, щото, ако в този момент се отвориха небесата и св. Петър ме повикаше да ми отвори вратата на рая, аз би ми извикал: "Махни се с твоя рай, остави ме да видя Ниагара!" Ниагара, която е възбуждала въображението ми от детинство и за която само съм облажавал щастливците, като не съм допускарал и мисъл, че ще я видя някой път. Ниагара - чудната игра на природата, която привлича хиляди европейци в Новия свят - ето я пред мене! Колелата на нашето купе не ще успеят да се обърнат и сто пъти, и пред очите ми ще предстане картината... дали в един от хилядите варианти, каквито трепетно рисуваше въображението ми? Ние вървим по една закривена алея. Пред нас и след нас тържествено, плавно, като че под такт на музика, се движат с кола и пеши пристигналите от далечни краища любители на природните красоти. Някои пристигнали по-рано връщат се вече. Щастливци! Те са видели вече Ниагара! И онази осемдесетгодишна бабичка, която едва пристъпва, поддържана от внуците си, и тя дошла да види и видяла вече чудесните водопади; това е било, види се, последното й желание, тя го постигна и сега спокойно ще се прости с живота...

Чуваме глухото бумтение на падащата грамада вода. Между дървесата заблещукаха запенените къдърци на текущата по наклонна камениста плоскост вода. Минуваме един мост. Реката около стотина метра широчина блесна пред нас, запенена и буйно устремена, между хиляди камъни, към пропастта, пред която се издига една грива от разбита млечна пяна и изчезва... Насреща виждаме един бряг, който съвсем отвесно се губи в дълбочината. Това е Канада. Виждат се хотели, живописни вили, пръснати сам-там около разкошния парк на Виктория.

Ние кривнахме из алеята и всичко се загуби; усилва се само подземното бумтение. Колата спряха. Слязохме и по указанието на возача, тръгнахме из една пътека между

дърветата. Откри се пак канадският бряг зад пропастта; ние виждаме вече дъното на този бряг; ето и водата, мътнозелена, изиграла си вече ролята, уморена, но още запенена, отива лениво на почивка към водоврата... Гърмът пред нас дотолкова се усилва, щото, за да се чуем, ние викаме. Няколко стълби надолу, една каменна полукръгла ограда... и Ниагарският водопад! Ето го!!!

Много минути се изминаха, догдето ние се свестихме! Всички наблюдатели бяха вцепенени като в жива картина! Не учудвание, не възхищение, не! Едно безгранично благоговение бе отпечатано на лицата на всички! Всички лица бяха сериозни, излека бледни и като че изтръпнали! Като че не пред творението божие, а пред самия бог те бяха изправени!... Който може, нека опише тази картина; който може, нека я фотографира, нека я нарисува!... Аз не мога.

От мястото, гдето стоим сега, виждаме в общи чърти следното: зад каменната ограда, над която сме се надвели, наляво падат буйни къдриви снопове разпенена вода и се губят на стотина метра долу, в една кипяща пенлива маса, от която се възнася силно бумтение; воден елмазен прах изхвърга тази кипяща маса; този прах по-нависоко се разрежда, превръща се в прозрачна пара и слънчевите лучи, като се преломяват в нея, образуват полукръгла небесна

дъга, двата краища на която са натопени в разбитата и омаломощена вода, която скача от водопадите и напълня цялата пропаст на около два километра дължина и половин километър широчина. Тази падаща вода, която е до лявата ни страна, е отцепена от общата маса на американския водопад с една малка скала, зад която се устремява в бездната още по-буйна маса, в стотина метра широчина. Погледнат отсреща, от канадския бряг, този водопад изглежда като трептяща маса от къдриви снопове пяна, между които личат светлозелените ивици на неразбитата вода. Зад този водопад е островът на Трите сестри, отгдето се вижда на голямо разстояние водата, която припка между камъните и полуразпенена предварително, устремява се в хаоса на канадския водопад, наречен водопад на Конската подкова. Ето где е чудото на Ниагара! На повече от двесте метра широчина, върху една полукръгла вдлъбната скала, с форма на конска подкова в средата, пада непрекъсната маса от ослепително блестяща пяна, на стотина метра дълбочина. Долу - ад! Нещо ври, кипи, беснува се, гърми, като че потръсва цялата околност, снопове пяна се мятат като фонтани нагоре, воден прах обсипва целия водопад и над него ти виждаш ясно как се възнася към небесата водната пара, и пред очите ти се образуват облаци, които колкото по-нависоко, толкова по-се сгъстяват и като че се вкаменяват над водопада. Как ли ще изглежда това в светла лунна нощ!

Долу обикалят няколко параходчета. Горките! Какви нещастни, колко мизернички изглеждат те пред разпенените отпреде им гиганти! Пътникът слиза долу или по стръмните пътеки, или с подедни машини. На срещния бряг се минава по висящите мостове. Отвред ти предлагат фотографиите на Niagara-Falls (Ниагера Фоолс, както го изговарят американците). Сума фотографи предлагат услугите си да те снимат на скалите, под водопадите, за спомен. Ние не се сняхме, понеже един от нас приведе против това типичния български аргумент: "Кой знае колко ще ни обелят." Четири часа се изминаха като четири минути. Доколко бяхме замаяни от величието и прелестите на ниагарските водопади, се вижда от следния комичен случай: близо при

острова на Трите сестри седнахме да си починем на една скамейка; всичките дървета наоколо бяха изписани и изрязани с имената на посетителите. На скамейката беше изрязано, между другите, името Д. Анев. Аз показах на доктора това име и му казвам на шега: "Я виж, докторе, Димитър Анев где си е изрязал името." "Наистина, подзе докторът, той е, Димитър! Где не е ходил този човек, горкият" и пр. "Ти шегуваш ли се, докторе?" "Защо да се шегувам? Той е много ръшкар из Европа." "Е хей, съвземи се, докторе, где сме ние сега?", каза Филарет. "У-у, добре кайш бе, аз забравих, че сме в Америка, ама че работа, хе-хе-хе!" Разходихме се и из самите градовце Suspension Bridge и Ниагара. Потънали между парковете, тези градовце са построени от чистички, повече дървени, летни къщички, с малки градинки пред всяка къща. Казвам "къщички" в американски смисъл, понеже повечето бяха само на три етажа. Нашият водач, за да си съставим пълно понятие за Ниагара, води ни още на едно място, гдето от една височина ни показваха нещо долу във водата, разправяха ни с думи, с мимика, но ние нищо не разбирахме; досетихме се, че искат да ни покажат едно място, гдето се върти водата. Е моля ви се, после водопадите да ти показват някакъв си водоврат! Разбрахме най-сетне каква е работата: те водят тука аджамиите-пътници и под предлог, че им показват някое чудо на природата, почти насила ще ти тикнат някой албум в ръката срещу 2-3 долара. Тези албуми ги продават млади момичета. Впрочем, ние не ги зачудихме с галантност...

Освен гдето цели четири часа се дивихме на водопадите, но нашият трен, след като мина Suspension Bridge и обиколи парка на Виктория, спря се насред пътя на едно възвишено място, Falls View, и там пътниците слязоха от вагоните и още пет минути се наслаждаваха от величествената картина: оттук се виждаха всичките водопади.

Прощавай, Ниагара! Много е кратък животът, за да имам надежда още веднъж да те видя!... (А бе не се знае! Здраве да е, па и берекет... Ами!) Изпищя нашият локомотив, потегли тренът, завъртя се околността, завъртя се гората и покри водопадите. Захвърчахме из монотонната Канада. Сума градовце се премрежваха из пътя ни, но в тях само локалните тренове се спират, а нашият бърз трен ги удостояваше само с едно поздравление с пищялката и бързаше да избегне дима на фабриките им. Село в европейски смисъл аз не можах да забележа из пътя нито в Канада, нито в Щатите, които пресякохме.

Или ще видиш градовце, уредени с правилни улици, с газово или електрическо осветление, с три и четириетажни домове, с трамваи, с мрежа железници и множество фабрични тръби; или отделни ферми, или сега заселени, на прясна изсечена гора, отделни колибки, обитателите на които си пробиват път с ралото. Но едва успеят да се заселят няколко къщи, ето ти изниква фабрична тръба и, току видиш, тихото земеделческо поселение се обърнало на задимен индустриален градец. Земеделческа Америка не можах да видя: тя е по на юг. Но затуй пък от фабрики и железници - аман! Ние правим от Ню Йорк до Чикаго 1600 километра път и по целия път има най-малко по две линии релси. На всеки пет минути ще изфучи или отляво, или отдясно някой трен. И какви тренове! От 30, от 40, от 50 вагона. И какви вагони! Ту във форма на големи кола, ту във форма на бъчви, ту като кафези. И всичко това не отива баласт да носи, а е задръстено със стоки! Особено впечатление прави това бясно движение нощно време. Освен сигналните свирки, на всякой локомотив има камбана, която през нощта почти постоянно равномерно бие. Ти чуваш мерните удари на камбаните, които напомнят начина, по който у нас възвестяват часа на погребението, и ежеминутно се стряскаш от треновете, които един отсам, други оттам, трети над главата ти, по мостовете, като че дращят в нашия трен и мигом изчезват в мрака; едва успяваш да чуеш еднъж само удара на камбаните. И туй деня и нощя - всеки божи ден!